

Arrest

nr. 284 815 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 279 641 van 27 oktober 2022.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PACQUOT, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 juni 2014 kende de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. Op 30 april 2019 trok de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus in. Verzoeker tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen met het arrest 232.873 van 20 februari 2020.

1.3. Op 24 april 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd met het arrest nr. 244.317 van 17 november 2020.

1.4. Op 4 februari 2021 werd een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies). Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen met het arrest nr. 255.959 van 8 juni 2021. Het administratief cassatieberoep tegen deze beslissing werd door de Raad van State niet - toelaatbaar verklaard op 27 september 2021.

1.5. Op 24 september 2021 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en werd hem een inreisverbod van 10 jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissingen diende verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring in, deze zaak is gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RVV X.

1.6. Op 19 oktober 2022 wordt een beslissing genomen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

In voorkomend geval, alias: O. I., A., geb. op (...) te S., I. ; O. I., A., geb. op (...) à S., I.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 17.08.2011 diende betrokkene in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 01.07.2014 werd hem door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd aan hem op 23.07.2014 een A-kaart afgeleverd. Op 23.12.2016 werd aan betrokkene een B-kaart afgeleverd.

Op 05.09.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 27.09.2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 een verzoek tot intrekking van betrokkene's statuut subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van zijn subsidiaire beschermingsstatus, werd betrokkene door het CGVS gehoord op 26.03.2019 teneinde hem de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 30.04.2019 heeft het CGVS het subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan hij op 02.05.2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden, gelet op betrokkene's veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Luik dd. 05.08.2018. Betrokkene diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 03.06.2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24.02.2020 werd de intrekking van betrokkene's subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

Op 10.11.2020 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk opnieuw definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Op 15.07.2020 werd betrokkene in het kader van het hoorrecht gehoord door de DVZ, in de gevangenis.

Op 04.02.2021 werd betrokkene's recht op verblijf krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 beëindigd door de DVZ, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing (13 octies), werd op 08.06.2021 verworpen door de RVV. Het cassatieberoep tegen dit arrest van de RW werd op 27.09.2021 door de Raad van State ongegrond verklaard.

Op 09.08.2021 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat in hoofde van verkoop van verdovende middelen (heroïne, cocaïne), opnieuw opgesloten in de gevangenis. Betrokkene werd hiervoor op 03.09.2018 door de CR van Charleroi reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de straf boven de voorlopige hechtenis. Op 03.03.2021 heeft de CR van Luik dit uitstel opgeheven. Betrokkene tekende op 24.09.2021 verzet aan tegen dit vonnis en werd die dag vrijgesteld met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 10 jaar. Het tegen deze beslissingen ingediende beroep bij de RVV, heeft geen schorsende werking. Betrokkene gaf geen gehoor aan het inreisverbod en werd op 19.10.2022 wegens openbare dronkenschap aangehouden door PZ Antwerpen.

De beoordeling van artikel 8 en artikel 3 EVRM in functie van terugkeer naar Irak werd, telkens na een uitgebreid hoorrecht, reeds gemaakt in de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 octies) van 04.02.2021 en in het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2021. Op 19.10.2022 weigerde betrokkene mee te werken met een derde hoorrecht en wenste hij alsnog niet meer toe te voegen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74.13.

Artikel 74.14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74.14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.02.2021 en van 24.09.2021.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 24.09.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

x Artikel 74.14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 05.09.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Op 10.11.2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk opnieuw definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13.07.2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Op 09.08.2021 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat in hoofde van verkoop van verdovende middelen (heroïne, cocaïne), opnieuw opgesloten in de gevangenis. Betrokkene werd hiervoor op 03.09.2018 door de CR van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de straf boven de voorlopige hechtenis. Op 03.03.2021 heeft de CR van Luik dit uitstel opgeheven. Betrokkene diende verzet aan tegen dit vonnis.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.02.2021 en van 24.09.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 24.09.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 05.09.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen,

onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Op 10.11.2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk opnieuw definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13.07.2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Op 09.08.2021 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat in hoofde van verkoop van verdovende middelen (heroïne, cocaïne), opnieuw opgesloten in de gevangenis. Betrokkene werd hiervoor op 03.09.2018 door de CR van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de straf boven de voorlopige hechtenis. Op 03.03.2021 heeft de CR van Luik dit uitstel opgeheven. Betrokkene diende verzet aan tegen dit vonnis.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.02.2021 en van 24.09.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 24.09.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

x Artikel 74.14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 05.09.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Op 10.11.2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk opnieuw definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13.07.2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Op 09.08.2021 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat in hoofde van verkoop van verdovende middelen (heroïne, cocaïne), opnieuw opgesloten in de gevangenis.

Betrokkene werd hiervoor op 03.09.2018 door de CR van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de straf boven de voorlopige hechtenis. Op 03.03.2021 heeft de CR van Luik dit uitstel opgeheven. Betrokkene diende verzet aan tegen dit vonnis.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel de betrokkene, O. I., A.. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127 bis)".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, artikelen 7, 62§2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens de bestreden beslissing: "De beoordeling van artikel 8 en artikel 3 EVRM in functie van terugkeer naar Irak werd, telkens na een uitgebreid hoorrecht, reeds gemaakt in de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 octies) van 04.02.2021 en in het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2021. Op 19.10.2022 weigerde betrokkene mee te werken met een derde hoorrecht en wenste hij alsnog niet meer toe te voegen. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt." (bestreden beslissing, p. 2).

Volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement".

Het beginsel van non-refoulement vloeit voort uit artikel 3 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, arrest Soering, 25 januari 1989, § 91).

Volgens artikel 12.2. van de terugkeerrichtlijn: "Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan".

Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

De zorgvuldigheidsplicht maakt deel uit van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en verplicht de autoriteit om een grondig onderzoek van de feiten te verrichten, de voor de beslissing noodzakelijke gegevens te verzamelen en rekening te houden met alle elementen van het dossier, zodat zij haar beslissing kan nemen met volledige kennis van zaken en na een redelijke beoordeling van alle elementen die nuttig zijn voor de oplossing van de zaak (arrest nr. 216.987 van 21.12.2011).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, betreffende artikel 7 van laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft, uiteraard niet van toepassing indien de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling zou leiden tot een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. Doc. 53, 1825/001, p. 17). Voorts heeft artikel 20 van dezelfde wet van 19 januari 2012 het bovengenoemde artikel 74/13 in de vreemdelingenwet ingevoegd. Uit het voorgaande volgt dat indien verweerder in bepaalde in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven aan iedere onderdaan van een derde land die zich illegaal in België bevindt, deze verplichting niet zo mag worden opgevat dat zij hem automatisch en onder alle omstandigheden wordt opgelegd. Zo kan het onregelmatige karakter van het verblijf op zich niet volstaan om de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat ook andere factoren, met name in verband met de schending van de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, in aanmerking worden genomen, zodanig dat verweerder ter zake geen zekere beoordelingsvrijheid wordt ontnomen en zich niet kan beroepen op een volledig gebonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de wet (RW, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013; nr.132.278 van 28 oktober 2014; nr.130.604 van 30 september 2014; nr.129.985 van 23 september 2014; nr. 126.851 van 9 juli 2014...). Volgens de Raad van State (arrest n° 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:« [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

Aangezien het gaat om een beslissing ter uitvoering van de terugkeerrichtlijn, moet de verwerende partij voldoen aan de vereisten van artikel 5 van deze richtlijn, hetgeen zij in het geheel niet doet door het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Irak niet adequaat te analyseren; een analyse die de DVZ bij elk besluit ter uitvoering van de richtlijn moet uitvoeren.

In hoofddorde, wat het risico van schending van artikel 3 EVRM betreft, volstaat een verwijzing naar de gestelde analyse van het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in het besluit van 24 september 2021 niet. Het bestuursorgaan kan zich er niet toe beperken in een paar lijnen te zeggen dat er geen sprake is van schending van artikel 3 EVRM zonder een echte analyse van de oorspronkelijke situatie van verzoeker te maken. In casu wordt niet betwist dat Meneer O. I. afkomstig is uit Ninewa, een regio waar de veiligheidssituatie zeer onstabiel is, reden waarom hem in 2014 subsidiaire bescherming is

verleend. Tot de intrekking van deze bescherming is uitsluitend besloten vanwege een strafrechtelijke veroordeling.

In Uw arrest nr. 279.641 van 27 oktober 2022 over de schorsing van de bestreden beslissing heeft Uw Raad het volgende verklaard: "Uit rapporten die verzoekster aanhaalt blijkt niet dat het CGVS zich thans zou verzetten tegen verwijderingen naar Irak in het algemeen en Nineveh in het bijzonder. (...) Verzoekster toont aldus niet aan dat de actuele situatie dermate zou gewijzigd zou zijn dat de verwerende partij niet langer nuttig kon verwijzen naar de beoordeling die werd gemaakt in het bevel van 4 februari 2021 en het advies van de Commissaris-generaal van 25 januari 2021."

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, dat hierboven is geciteerd, is echter bindend voor de lidstaten in ruime zin en dus voor al hun onderdelen, met inbegrip van de rechterlijke instanties.

Artikel 13, lid 2, van de richtlijn bepaalt dat : « De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. »

In wezen is een herziening niet beperkt tot een onderzoek ex tunc, maar houdt zij in dat rekening wordt gehouden met de situatie van verzoeker in zijn geheel op de dag van de sluiting van de debatten.

De doeltreffendheid van het beroep, gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest, vereist dat uw Raad ex nunc de situatie van verzoeker onderzoekt, een onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met elementen die niet ter kennis van verweerder zijn gebracht, of meer bepaald die hij niet heeft trachten te achterhalen wanneer hij dat had moeten doen, alvorens een terugkeermaatregel vast te stellen.

Verzoeker zou in geval van terugkeer niettemin daadwerkelijk worden blootgesteld aan een risico van schending van artikel 3 EVRM. Volgens de beschikbare documentatie is de veiligheidssituatie in Nineveh echter nog steeds onstabiel:

« The number of attacks in Ninewa governorate gradually declined in the second half of 2020, but witnessed an increase in 2021, mainly during the summer months. Joel Wing attributes the increase partly to ISIL's attacks on the power grid. According to CJTF-OIR, ISIL is waging a 'low-level insurgency'. ISIL fighters are mainly organized in 'small cells, operating in rural areas and relying primarily on improvised explosive devices (IED) and small-arms fire to carry out attacks against both civilians and security forces'. Iraqi expert, Husham Al- Hashimi, estimated in May 2020 that there were around 100 ISIL fighters operating from urban centers in Ninewa, further adding an additional 350 fighters operating from areas with high ISIL concentration, the so-called 'Triangles of Death', stretching over the governorates of Anbar, Salah al-Din and Ninewa, including a second triangle stretching from Makhmour, Shirqat to Khanoukeh Mountains. CJTF-OIR reported fewer attacks carried out in Ninewa governorate in the second quarter of 2020, 24 in total, compared to the liberated governorates of Diyala and Kirkuk that recorded 150 and 70 attacks respectively for the same period. According to data collected from ACLED, Janes and EPIC, cited by CJTF-OIR, 12.3 % of ISIL attacks occurred in Ninewa during the last quarter of 2020. (...) In the reference period, ACLED reported 44 battles, 204 incidents of explosions/remote violence and 33 cases of violence against civilians, accounting for a total of 281 security incidents in Ninewa governorate, the majority of which took place in Mosul district. » (EUAA COI Report, «Security Situation - Irak», 23 februari 2022, pp. 169 en 171, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf) (stuk 3)

« In de hele provincie hebben in de onderzochte periode veiligheidsincidenten plaatsgevonden: naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er militaire grondoperaties door de ISF en PMF tegen ISIS, maar ook aanvallen van de terroristische organisatie op de ISF, en ook op burgers. De Turkse luchtmacht heeft aanvallen tegen stellingen van de Koerdisch/Yezidische YBS gevlogen in Sinjar. Een kaart van Ninewa met daarop de geweldincidenten opgetekend door ACLED van 1 januari tot 30 september 2021 toont het volgende beeld: [zie stuk 3]. (...) Het aantal door ACLED vastgestelde burgerslachtoffers in Ninewa van januari tot september 2021 ligt bij 42 doden die in 32 incidenten te betreuren waren. In dezelfde periode kwamen 65 combattanten om het leven volgens dezelfde bron. De meeste burgers kwamen om bij gerichte moorden en bij ontploffingen van oude munitie of IED's. Van juli tot december 2020 telde ACLED 111 geweldincidenten in Ninewa, 34 met dodelijke afloop.

Bij 18 van deze incidenten vielen burgerdoden, 21 in totaal. » (COI Focus, « Veiligheidsituatie - Irak », 24 november 2021, pp. 54 en 55, beschikbaar op: [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124 .pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf)) (stuk 4)

Deze bronnen, die op de website van het CGVS staan, tonen de talrijke veiligheidsincidenten in Nineveh na februari 2021 aan.

De verwerende partij verwijst slechts naar de analyse van de veiligheidssituatie die is gemaakt ten tijde van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2021, terwijl het CGVS sindsdien - in het bijzonder in een beslissing van augustus 2022 - erkent dat de situatie in Ninewa onstabiel en onveilig is: "De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus." (stuk 5). Voorts onderzoekt het CGVS in een beslissing van februari 2022, met betrekking tot een verzoeker om internationale bescherming die in Ninewa woont (waarvan het de herkomst niet betwist), het intern vluchtalternatief van deze persoon, waarbij het a contrario aanneemt dat een terugkeer naar Ninewa deze asielzoeker zou blootstellen aan een risico van onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (stuk 6). De verwerende partij baseert zich dus ten onrechte op de bevindingen van februari 2021, aangezien zij in een zo onstabiele regio als Nineveh nader onderzoek naar de huidige veiligheidssituatie had moeten verrichten. Met het onderhavige verzoekschrift toont verzoeker aan dat de veiligheidssituatie sinds februari 2021 is veranderd, zoals het CGVS zelf erkent.

In die zin heeft uw Raad al beslist : « Partant, et dès lors que le requérant invoquait la situation générale d'insécurité persistant dans ce pays, il appartenait à la partie défenderesse de dissiper tout doute à cet égard. Le Conseil rappelle en effet que l'article 3 de la CEDH impose à la partie défenderesse, dans le cadre de la mise en oeuvre d'un éloignement forcé, l'obligation d'effectuer les recherches les plus précises possibles des informations qui établissent un risque réel de subir des traitements qui sont prohibés par cette disposition (voir notamment Cour EDH 15 novembre 1996 Chahal c. Royaume-Uni, paragraphe 96 ; Cour EDH 11 juillet 2000 Jabari c. Turquie, paragraphe 39 et Cour EDH 12 avril 2005 Shamaev c. Géorgie et Russie, paragraphe 448).

Le Conseil estime, en conséquence, qu'il pouvait être raisonnablement attendu de la partie défenderesse qu'elle surveille attentivement la situation en Afghanistan et se fonde sur une information actualisée. Il s'ensuit qu'en se contentant, dans la décision attaquée, d'écarter le risque allégué de violation de l'article 3 de la CEDH en renvoyant à la clôture négative des procédures de protection internationale introduites précédemment par le requérant, dont la plus récente date de près de quatre ans, la partie défenderesse n'a pas, prima facie, procédé à un examen aussi rigoureux que possible de la cause au regard du risque de violation de l'article 3 précité. » (RvV - arrest nr. 226.101 van 13 september 2019).

Aangezien verweerder geen echte actuele analyse van de situatie in Irak heeft gemaakt, moet in casu dezelfde conclusie gelden.

In subsidiaire orde heeft verweerder het risico van schending van artikel 8 EVRM onvoldoende geanalyseerd. Aangezien de vereisten van artikel 8 EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (vgl. Cour EDH, 5 février 2002, Conka contre Belgique, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RS, 22 december 2010, nr. 210.029), staat het daarentegen aan het bestuursorgaan om, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of moet hebben. In casu is verzoeker op 16-jarige leeftijd in België aangekomen en heeft hij er 11 jaar onafgebroken gewoond. Hij heeft sterke en duurzame banden met België opgebouwd.

Aangezien uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het privéleven, dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd, « englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial [...] » (Cour EDH, 7 août 1996, C. contre Belgique, § 25), moet het bestaan van een privéleven voor verzoeker, in de zin van artikel 8 van het EVRM, op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen, als vaststaand worden beschouwd. De verwerende partij kon niet onkundig zijn van het risico dat haar beslissing een grondrecht zouden schenden dat wordt beschermd door internationale rechtsinstrumenten die bindend zijn voor de Belgische Staat, namelijk artikel 8 EVRM. Hij diende derhalve op zijn minst de situatie zorgvuldig te onderzoeken en de in het geding zijnde belangen af te wegen

alvorens zijn beslissingen te nemen, quod non. Schending van de artikelen 8 EVRM, 5 van de terugkeerrichtlijn, 7, 62§2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet (RvV, arrest 238.689 van 17 juli 2020, El Ghaouti)."

2.2.1. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels, voert verzoeker *in concreto* aan dat, wat het risico op schending van artikel 3 van het EVRM betreft, een *ex tunc* onderzoek vereist is. Hij verwijst naar het EUAA COI Report, "Security Situation – Irak" van 23 februari 2022 en COI Focus "Veiligheidssituatie – Irak" van 24 november 2021, bronnen die op de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen staan. Verzoeker verwijst ook naar een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van augustus 2022. Hierin erkent de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Ninewa complex, problematisch en ernstig is en dat, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden, er aanleiding kan zijn tot toekenning van internationale bescherming. Verzoeker betoogt ook dat bij personen afkomstig van Ninewa, het intern vestigingsalternatief werd onderzocht, wat *a contrario* zou bevestigen dat een terugkeer naar Ninewa niet mogelijk is.

De bestreden beslissing verwijst met betrekking tot artikelen 3 en 8 van het EVRM naar de beoordeling die werd gemaakt in de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) van 4 februari 2021 en in het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2021. Aanvullend wordt er op gewezen dat verzoeker 19 oktober 2022 weigerde om gehoord te worden en verklaarde niets meer aan toe te voegen hebben.

In de beëindigingsbeslissing van 4 februari 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, werd met betrekking tot het risico bij een terugkeer naar Irak het volgende gemotiveerd :

"Tot slot, betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we vooreerst op dat de DVZ op 03/12/2020 een vraag om een geactualiseerd advies heeft gericht aan het CGVS inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in uw hoofde met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS was op 25/01/2021 van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in uw hoofde verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van het hoorrecht verklaarde u niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst, gezien uw vader en uw broer er overleden zijn en omwille van de onveilige situatie. Op 15/07/2020 verklaarde u problemen te hebben in uw herkomststreek en dat u zou sterven in Irak. Dit zijn echter louter blote verklaringen, die niet gestaafd worden met enig formeel element en bijgevolg niet nopen tot een wijziging van de beoordeling van het CGVS. We herhalen tot slot dat er geen medische of familiale beletsels zijn voor het nemen van deze beslissingen."

In het arrest 255 959 van 8 juni 2021 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij definitief is geworden ingevolge het arrest nr. 232 873 van 20 februari 2020. In zoverre de verzoekende partij er in haar betoog van uit gaat dat zij haar internationaal beschermingsstatuut nog steeds geniet, kan zij dus niet worden gevolgd. Zo kan zij niet ernstig voorhouden nog te kunnen genieten van de (grond)rechten verbonden aan de status van subsidiair beschermde.

[...]

Zoals hoger aangegeven baseert de verzoekende partij haar stelling dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten louter is gebaseerd op het geactualiseerde, gewijzigde advies van het CGVS omtrent de verenigbaarheid van een terugkeerbesluit met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Waar zij aanvoert dat haar recht op een doeltreffend rechtsmiddel wordt geschonden doordat zij geen toegang kreeg tot dit advies kan de verwerende partij worden bijgetreden dat dit advies, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en dat door de verzoekende partij kon worden geconsulteerd – zij toont het tegendeel niet aan– op zich geen aanvechtbare rechtshandeling betreft. Overigens betreft de bestreden beslissing in voorliggende zaak de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2021 en niet het advies van het CGVS zodat kritiek tegen dit advies niet dienstig is. verder toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij niet (mede) zou mogen verwijzen naar het advies van het CGVS van 25 januari 2021 omtrent een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. In dit advies van 25 januari 2021 wordt het volgende gesteld:

“Op 7 januari 2021 ontving ik uw vraag om een geactualiseerd advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in hoofde van de heer O.I.A. (...) met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van een grondig onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de actuele informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus, Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid- Irak dd. 20 maart 2020), dient te worden besloten dat er in Ninewa, de provincie waar betrokkene van afkomstig is, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat louter door zijn aanwezigheid aldaar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in hoofde van de heer O.I.A. verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het CGVS maakte een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven beperkte de verzoekende partij zich in het kader van de vragenlijst hoorrecht die zij invulde tot ongestaafde verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in haar land van herkomst. Ook in het kader van haar verzoekschrift dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij weliswaar verwijst naar en citeert uit een EASO rapport over de veiligheidssituatie in Irak in 2020, maar deze bevindingen geenszins op haar persoonlijke situatie betreft. Zij stelt slechts dat zij een soennitische Koerd is afkomstig uit Centraal-Irak en citeert vervolgens uit het genoemde rapport stellende dat de veiligheidssituatie in Nineveh niet is verbeterd. Het bestaan van een gewapend conflict volstaat op zich niet om het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg te staan.

Zij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat een terugkeer een risico inhoudt in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”

Verzoeker haalt meer recente rapporten aan met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa. Hieruit blijkt dat er inderdaad nog kleine groepen strijders actief zijn en geweldincidenten plaatsvinden, doch deze blijven binnen dezelfde marges, met een licht dalende trend (COI *Irak Veiligheidssituatie* van 24 november 2021, p. 55). Het rapport EUAA COI Report “*Security Situation – Irak*” van 23 februari 2022, ligt in dezelfde lijn. Uit deze rapporten blijkt echter niet dat het CGVS van oordeel is dat iedere persoon in Ninewa, louter door zijn aanwezigheid, blootgesteld zou zijn aan een risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, ingevolge een situatie van veralgemeend geweld. De beslissing van het Commissariaat-generaal die verzoeker citeert, bevestigt uitdrukkelijk dat het de individuele situatie van de betrokkene is die bepalend is voor het al dan niet toekennen van internationale bescherming. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar meer recente rapporten niet aan dat de actuele situatie thans zo is dat de verwerende partij niet langer nuttig kon verwijzen naar de beoordeling die werd gemaakt in het bevel van 4 februari 2021 en het advies van de commissaris-generaal van 25 januari 2021. Bijkomend merkt de Raad op dat de bestreden beslissing weliswaar tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Irak, maar dat verzoeker geen enkel argument aanvoert waarom het hem evenmin mogelijk zou zijn zich te vestigen in een andere regio. Verzoeker maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.2.2. Ook met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten. In de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2021 werd geoordeeld:

“We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 17/08/2011 verklaarde dat u het Rijk op 16/08/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 8,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had de volle leeftijd van 15 jaar bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in uw land van herkomst. Tijdens uw gehoor op 04/03/2013 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u tot 25/06/2011 in het land van herkomst te hebben verbleven alvorens naar België te reizen. Voorts verklaarde u er het lager onderwijs te hebben voltooid en uw diploma te hebben behaald. Tevens verklaarde u 3 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd, maar dit niet te hebben voltooid.

Uw gezins- en familieleden woonden, voor zover nog niet overleden, eveneens in uw land van herkomst. Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar en sinds de leeftijd van 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich dan ook niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst het Frans machtig te zijn. van 2011 tot heden verschillende opleidingen te hebben gevolgd, een vakantiejob te hebben uitgeoefend van 28/07/2014 tot 08/08/2014 en van 27/02/2019 tot 31/05/2019 tewerkstelling te hebben genoten bij N.P. (...). Ter ondersteuning van deze verklaringen legde de reeds vermelde documenten voor.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Frans machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan op de leeftijd van 15 jaar, toen u dus nog leerplichtig was. Het loutere feit dat u in België gevolg gaf aan de leerplicht en hierdoor het Frans leerde getuigt slechts van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn en is op zich onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

Daarnaast wijzen we er echter op dat het volgen van opleidingen nadat u niet langer leerplichtig was, inderdaad kunnen bijdragen tot of blijk kunnen geven van een zekere mate van integratie – of inspanningen daartoe - in de Belgische samenleving. Niettemin is het volgen van opleidingen slechts één aspect dat blijk kan geven van integratie in de samenleving. Op het vlak van tewerkstelling verwijst u naar het feit dat u in België gewerkt heeft als student en dat u tussen 27/02/2019 en 31/05/2019 tewerkgesteld was. De DVZ kan dan ook niet anders vaststellen dan dat u sinds geruime tijd meerderjarig bent geworden en dat u sindsdien slechts een maand vakantiewerk heeft gedaan en dat u daarna slechts drie maanden gewerkt heeft tijdens u verblijft in België. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven integratie worden gekwalificeerd.

Bovendien merken we op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk doet aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor feiten die als ernstig werden gekwalificeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Niettemin u diverse opleidingen heeft genoten en zeer kortstondig gewerkt heeft tijdens uw verblijf in België, heeft dit er u niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Op 05/09/2018 werd u immers door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Bij de veroordeling voor deze verschillende feiten werd bij vonnis van 05/09/2018 rekening gehouden met de schade die u aanbracht aan de fysieke integriteit van anderen, het feit dat u geweld heeft gebruikt, de ernst van de feiten en uw gebrek aan zelfbeheersing. We herhalen hierbij dat deze feiten voldoende ernstig waren voor het CGVS om over te gaan tot de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Uit de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat u daar verklaarde in het verleden verkeerde keuzes te hebben gemaakt en omgegaan te hebben met verkeerde mensen. Tevens verklaarde u bij het CGVS thans het juiste pad te willen volgen. Het CGVS was echter van oordeel dat er diende vastgesteld te worden dat dit alles geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 05/09/2018 waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. Uw verklaringen werpen aldus geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Bovendien is gebleken dat u twee dagen eerder - op 03/09/2018 - reeds definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05/10/2017 tot 03/01/2018, omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Charleroi van 03/08/2018 blijkt dat u zich heeft ingelaten met de verkoop van heroïne tussen 6/08/2017 en 06/10/2017.

Uit uw persoonlijk gedrag - dat sinds uw aankomst in België resulteerde in twee definitieve veroordelingen - blijkt dan ook geenszins een diepgaande integratie in de Belgische samenleving. Op het moment dat u reeds geruime tijd meerderjarig geworden was en u dus op regelmatige wijze kon werken in België, heeft u ervoor gekozen om uw inkomen te verwerven op illegale wijze, namelijk via de verkoop van heroïne. Dit getuigt dan ook niet enkel van een gebrek aan integratie, maar zelfs van de manifeste onwil daartoe. Bovendien blijkt uit uw persoonlijk gedrag een gebrek aan zelfbeheersing en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van andere personen. De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat een voor de maatschappij gevaarlijke criminele en gewelddadige ingesteldheid heeft, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 20162017, DOC 54 2215/001. p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Bovendien heeft uw eigen persoonlijk gedrag duidelijk aangetoond dat er sprake is van een continuïteit in uw voor de maatschappij gevaarlijke, criminele en agressieve ingesteldheid. U werd immers op 10/11/2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13/07/2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

De rechtbank hield bij vonnis van 10/11/2020 dan ook rekening met de omstandigheid dat u in staat van wettelijke herhaling verkeert, aangezien u bij vonnis van 03/09/2018 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met probatie-uitstel van 5 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Uit het vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk blijkt hoe u zich schuldig gemaakt heeft een diefstal met geweld, waarbij u een keukenmes als wapen gebruikte. U gebruikte namelijk dit mes om uw slachtoffer te dwingen geld van zijn bankrekening af te halen, terwijl u eerder zijn iPhone en betaalkaarten had afgenomen.

Geconfronteerd met de verklaringen van het slachtoffer, de verklaringen van de getuigen en de camerabeelden, bleef u deze feiten ontkennen. De rechtbank was dan ook van oordeel dat uw verklaringen inconsistent, opportunistisch, ongeloofwaardig en strijdig met de gegevens van het strafdossier waren. De rechtbank stelde tevens dat dergelijke gelegenheidsdiefstallen asociaal zijn en doen blijken van een opportunistische en egoïstische ingesteldheid: onschuldige burgers worden geraakt in hun vermogensbelangen, blijven achter met een onbehaaglijk gevoel en zien hun veiligheidsgevoel geschaad. Het gemak waarbij u grijpt naar bedreiging, zelfs met wapenvertoon, om uw criminele avontuur te verwezenlijken, is volgens de rechtbank verontrustend en beroert de publieke opinie.

Deze informatie noopt dan ook geenszins tot een wijziging van de vaststelling dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan integratie. U heeft een parasitaire levensstijl en heeft zich met crimineel gedrag verrijkt ten koste van onschuldige burgers. U leeft volgens de rechtbank naast de maatschappij en bedreigt de orde en veiligheid met uw gedrag.

Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit in uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. De rechter stelde bij vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dat u hardleers bent en niet de gepaste lessen trok uit eerdere fouten. Er wordt in het vonnis gesteld dat de vorige strafrechtelijke veroordelingen louter ervaren werden als een ongemak, zonder dat u een reden zag om uw gedrag op duurzame wijze aan te passen. De vorige veroordelingen hebben er u geenszins van weerhouden om nieuwe gewelddelicten te plegen. De rechter was van oordeel dat u volgens uw eigen regels en inzichten leeft en een bedreiging voor de openbare orde en veiligheid vormt.

We merken dan ook op dat deze laatste feiten gepleegd werden op het moment dat uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS reeds was ingetrokken en op het moment dat u bij het CGVS verklaard had het juiste pad te willen bewandelen. U was op het ogenblik van de feiten dan ook op de hoogte dat uw verblijfsrecht ter discussie stond en kon bijgevolg redelijkerwijs verwachten dat nieuwe feiten van openbare orde gevolgen konden hebben voor uw verblijfsrechtelijke situatie. Dit heeft u er echter niet van weerhouden nieuwe feiten van openbare orde te plegen.

De rechter stelde bij vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dan ook dat uw criminele veelzijdigheid en de persoonlijkheid een sombere prognose voor de toekomst scheppen en wijzen op een reële sociale gevaarlijkheid. U heeft er in het verleden niet voor teruggeschrokken om geweld of bedreiging te gebruiken teneinde uw criminele avonturen te verwezenlijken. Bijgevolg was de rechter van oordeel dat uw belangen zullen moeten wijken voor de belangen van de maatschappij, die bescherming verdient voor uw eigengereid en stuurloos gedrag.

Derhalve staat vast dat uw persoonlijk gedrag blijk geeft van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de veiligheid voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit in uw criminele ingesteldheid en een reële sociale gevaarlijkheid.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst geen in België verblijvende gezins- en familieleden te hebben. U verklaarde sinds ongeveer een jaar een relatie te hebben met een meisje waarmee u niet samenwoont. Ter ondersteuning van deze verklaring, maakte u een brief over van dit Belgisch meisje. We merken vooreerst op dat het loutere feit dat twee personen verklaren een relatie te hebben, op zich onvoldoende bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie. Bovendien werd u op 15/07/2020 opnieuw gehoord door de DVZ in het kader van het hoorrecht en verklaarde u hierbij dat u thans geen duurzame relatie in België heeft, noch dat er andere gezins- of familieleden in België zouden verblijven.

Daarenboven merken we op dat zelfs indien er een privé- en gezinsleven zou plaatsvinden in België, uit artikel 8. tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is

wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien uw strafrechtelijk verleden en de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die u vormt voor de openbare orde, worden uw eventuele belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We brengen dienaangaande in herinnering dat de Correctionele Rechtbank te Kortrijk bij vonnis van 10/11/2020 van oordeel was dat uw belangen zullen moeten wijken voor de belangen van de maatschappij, die bescherming verdient voor uw eigengereid en stuurloos gedrag.”

Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de duur van zijn verblijf in België, zijn gezins- en privé -leven. De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing voorzien is in de wet en verwijst naar motieven van openbare orde. Er werd wel degelijk getoetst aan artikel 8.2 van het EVRM. Door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in België, toont de verzoeker niet aan dat deze beoordeling disproportioneel zou zijn.

2.2.3. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT